

Arrest

**nr. 94 406 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Abadan. Na de oorlog woonde u samen met uw moeder in Isfahan. Gedurende zes maanden per jaar verbleven jullie ook in jullie woning in Mahmudabad in de provincie Mazandaran. In de maand shahrivar 1386 (Perzische kalender, komt overeen met september 2007 in de westerse tijdsrekening), huwde u met uw neef S. F. C. (...). Hij kwam voor jullie huwelijk over vanuit België. Na één maand keerde uw echtgenoot terug naar België. Hij zorgde ervoor dat u een visum voor gezinshereniging kon aanvragen bij de Belgische ambassade in Teheran. U kreeg het visum anderhalf

jaar na uw huwelijk. In januari 2009 vertrok u met het vliegtuig naar Brussel. Bij uw aankomst in de luchthaven stelde u vast dat uw echtgenoot u niet opwachtte. U belde hem tevergeefs op. Toen u uw schoonmoeder belde, legde ze meteen af. U belde daarop naar uw moeder om haar te vertellen over het gebeuren. Uw moeder zei u dat ze intussen enkele keren was opgebeld door uw schoonzus, die haar zei dat u door de Belgische politie zou worden opgepakt en teruggestuurd worden. Ook uw echtgenoot had uw moeder gebeld en haar gezegd dat u niet mocht komen. Uw moeder raadde u aan terug te keren naar Iran. Hoewel u het adres van uw echtgenoot niet kende besloot u om in België te blijven. U trok in in een jeugdherberg. U vertrok vervolgens voor één week naar familie in Nederland. Daarna logeerde u twee weken bij familie in Duitsland. In dezelfde periode ging u naar de Iraanse ambassade en vertelde u dat u problemen had met uw echtgenoot. Ze zeiden u dat ze u niet konden helpen maar u wel een ticket naar Iran konden bezorgen. U aanvaardde dat niet omdat u uw situatie wilde uitklaren. Een maand na uw aankomst besloot u uw echtgenoot te gaan opzoeken in het restaurant waar hij werkt. Toen hij u zag, was hij verrast en vroeg u waarom u niet was teruggekeerd naar Iran en er geen echtscheiding aanvraagde. U keerde terug naar de jeugdherberg. U vernam van uw moeder dat uw schoonzus een roddelcampagne was begonnen tussen familieleden. Ze zou hen hebben wijsgemaakt dat u in België samenwoonde met een zwarte man. Ook belde ze uw zus op en zei dat ze een klacht tegen u zou indienen. U kreeg telefoon van een onbekende die u zei dat hij geld kreeg aangeboden om u om te brengen maar dat hij ervan af zag. Hij raadde u aan om zo snel mogelijk naar Iran terug te keren. Door de heisa durfde u niet vaak naar buiten te gaan. In september 2009 leerde u in de jeugdherberg een Spaans staatsburger, C. A. Z. A. (...), kennen. U begon een relatie met hem. U consulteerde intussen twee advocaten hoe u een echtscheiding kon regelen. Er werd u gezegd dat u niet kon scheiden omdat u in België geen verblijfstitel had. Ook uw echtgenoot had u plots laten uitschijnen dat hij toch niet akkoord zou gaan met een echtscheiding. In augustus 2010 verstreek de geldigheid van uw paspoort. U ging naar de Iraanse ambassade om een nieuw paspoort aan te vragen. U kreeg er te horen dat uw echtgenoot een formulier diende in te vullen om zijn toestemming te geven voor het verkrijgen van een nieuw paspoort en dat u uw verblijfsadres naar een Belgisch adres diende te veranderen. U vertelde er dat uw echtgenoot niet met u wilde samenleven en niet akkoord zou gaan om u een nieuw paspoort te laten aanschaffen. Uw echtgenoot werd gecontacteerd. Bij zijn komst weigerde hij de formulieren voor een nieuw paspoort te ondertekenen. Uiteindelijk werd in de ambassade beslist om u een nieuw paspoort uit te reiken met uw woonplaats in Iran. Omdat u samen wil blijven met uw nieuwe partner, C. A. (...), zocht u een manier om in België te blijven. Hoewel u nooit problemen kende met de Iraanse autoriteiten, vreest u naar Iran terug te keren omdat u bang bent gestenigd te worden voor overspel. Op 14 maart 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend. Enkele maanden na uw asielaanvraag vroeg u via uw Belgische advocaat alsnog een echtscheiding in België aan. Uw echtgenoot liet via zijn advocaten, mr. Lefere en mr. Mortiers, weten dat hij akkoord gaat met een echtscheiding. Terzelfdertijd vroeg hij om een onderzoek in te stellen inzake een schijnhuwelijk. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een oud Iraans paspoort uitgereikt in Iran (d.d. 22/08/2005, geldig tot 22/08/2010), een kopie van de eerste bladzijde van uw nieuw Iraans paspoort uitgereikt in Brussel (d.d. 7/12/2010, geldig tot 7/12/2015), een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw trouwboekje, een brief van uw schoonbroer die stelt dat u geen schijnhuwelijk had afgesloten, het door uw Belgische advocaat opgestelde verzoekschrift tot echtscheiding, de reactie van de Belgische advocaten van uw echtgenoot op het verzoekschrift en een bijhorende brief van uw echtgenoot waarin hij akkoord gaat met de echtscheiding en een nietigverklaring van het huwelijk vraagt omdat hij zich door u misbruikt voelt, attesten ter staving van uw huidige gezinssamenstelling, en prints van foto's van u samen met uw nieuwe partner, uw moeder en uw schoonbroer. Na uw gehoor stuurde u een kopie van uw nieuw paspoort, een kopie van uw shenasnameh en een kopie van uw kart e melli (nationaliteitsbewijs) op.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst heeft u uw huidige burgerlijke staat niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u nog steeds met S. F. C. (...) in een huwelijksband verenigd bent. Om dit aan te tonen, werd u gevraagd om uw originele shenasnameh (geboorteboekje) voor te leggen (CGVS, p. 5). Hierin worden immers de gegevens in verband met uw burgerlijke staat (geboortes, huwelijken, echtscheidingen, etc.) bijgehouden. U stuurde na uw gehoor enkel een kopie van uw shenasnameh op. De bewijswaarde van deze kopie is echter bijzonder beperkt, gezien er geenszins nagegaan kan worden wanneer deze kopie genomen werd. Gezien u geen enkel overtuigend bewijsstuk van uw huidige burgerlijke staat neerlegde, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt heden nog steeds met S. F. C. (...) getrouwd te zijn.

Zelfs al zou u aannemelijk gemaakt hebben nog steeds met S. F. C. (...) getrouwd te zijn, dan nog dient opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft waarom u niet van uw echtgenoot kon/zou kunnen scheiden. U stelde nooit problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten noch kende u andere problemen (CGVS, p. 5). Vanuit België heeft u geen enkele poging ondernomen om in Iran een scheiding te regelen, persoonlijk of via een volmacht (CGVS, p. 6-7). U verklaarde nochtans dat de Iraanse ambassade u voorstelde een ticket naar Iran te regelen (CGVS, p. 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het voor Iraniërs die in het buitenland verblijven mogelijk is om via een gevolmachtigde in Iran een echtscheiding te regelen. De volmacht kan worden geregeld via de Iraanse ambassade. U verklaarde weliswaar dat uw echtgenoot niet akkoord ging met een scheiding (CGVS, p. 6-8; p. 10). Nochtans blijkt uit het door u neergelegde document van zijn Belgische advocaat dat hij wel degelijk akkoord gaat met een echtscheiding. Ook uit het door u neergelegde huwelijksboekje, waarin de huwelijksvoorwaarden zijn opgesomd, blijkt dat u een aanvraag tot ontbinding van uw huwelijk in Iran kan aanvragen indien u gedurende zes maanden niet heeft samengewoond met uw echtgenoot. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds jaren gescheiden leeft van uw echtgenoot (CGVS, p. 3; p. 8). Verder stelde u dat u enkel wacht op de zitting waarop de echtscheiding zou worden uitgesproken door een Belgische rechter om uw echtscheiding bij de Iraanse ambassade te melden (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat het voor u onmogelijk zou zijn om van S. F. C. (...) te scheiden.

Gelet op het voorgaande, blijkt dan ook uit niets dat u na uw scheiding bij een eventuele terugkeer naar Iran een risico op een veroordeling voor overspel zou lopen. Dat u dit risico geenszins aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit een voorname ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u aanvankelijk tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u niet naar Iran durft terug te keren omdat uw schoonzus een klacht tegen u had ingediend bij de politie van Teheran verwijzende naar uw samenwoning met uw huidige partner (zie CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5), blijkt uit uw verklaringen op Commissariaat-generaal dat u veronderstelde dat uw schoonfamilie op de hoogte is van uw nieuwe partner; zekerheid had u hierover bijgevolg niet (CGVS, p. 11). U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat er nooit een officiële klacht tegen u is neergelegd door uw schoonfamilie (CGVS, p. 12).

Ten slotte is het feit dat u niet naar Iran wens terug te keren omdat u bij uw nieuwe partner wil blijven (CGVS, p. 12) een probleem van persoonlijke aard, dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw probleem verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat u na een scheiding van uw huidige echtgenoot geen ander (religieus) huwelijk kan aangaan. Volgens het Iraans burgerlijk wetboek (Boek 7 over Huwelijk en Echtscheiding) is er immers sprake van een geldig huwelijk wanneer er een voorstel en een aanvaarding heeft plaatsgevonden in aanwezigheid van een mollah. Dat uw nieuwe partner zich niet wil bekeren (CGVS, p. 12) is een probleem van persoonlijke aard en ressorteert als dusdanig evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten staven enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. De relatie met uw huidige partner, die u staaft door de foto's en attesten van gezinssamenstelling, wordt evenmin betwist. De brief van uw schoonbroer waarin hij vertelt over uw huwelijk in Iran wijzigt evenmin iets aan bovenstaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Uit de inhoud van het verzoekschrift kan eveneens worden afgeleid dat verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. Waar verzoekende partij oppert dat de motivering van verwerende partij beperkt is tot de overweging dat verzoekende partij gemakkelijk had kunnen scheiden van haar echtgenoot, dat verwerende partij de essentiële vragen niet onderzocht heeft en haar beslissing niet motiveert, gelet op de relevante elementen die zij zou moeten onderzoeken en dat de motivering van de bestreden beslissing oppervlakkig is, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom verzoekende partij de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Desbetreffend argument mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.5. Aangaande het verweer van verzoekende partij betreffende de vaststelling van verwerende partij dat zij haar huidige burgerlijke staat niet aannemelijk heeft gemaakt, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat het voor Iraniërs mogelijk is om via een gevolmachtigde in Iran een echtscheiding te bekomen, stipt verzoekende partij aan dat om een dergelijke echtscheidingsprocedure in te leiden, het akkoord van de echtgenoot noodzakelijk is. Verwerende partij wijst er in dit verband op dat uit het door haar neergelegde document blijkt dat haar echtgenoot akkoord ging met een scheiding. Verzoekende partij repliceert hierop dat hij echter tot april 2012 is blijven weigeren om een echtscheidingsprocedure in te leiden, omdat hij dan de bruidsschat terug dient te betalen.

Betreffende de overweging van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om van haar echtgenoot te scheiden, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij hier niet de juiste vraag stelt, in die zin dat het niet de echtscheidingsvraag is die moet worden beoordeeld doch wel haar vrees om in Iran te worden gestenigd, gelet op haar overspelige relatie met een niet-moslim, een situatie die strafbaar is volgens de Iraanse wet. Verzoekende partij

hamert erop dat haar schoonfamilie vanaf september 2009 wist dat zij een overspelige relatie onderhield en dat haar werd bevestigd dat een klacht tegen haar zou worden neergelegd bij de Iraanse politie. Zij vreest dan ook terecht om te worden veroordeeld wegens overspel in Iran. Zij voegt hier nog aan toe dat haar moeder zes maanden per jaar in Esfahan woont en de andere zes maanden van het jaar in Mahmudabad, hetgeen kan uitleggen dat zij misschien niet aanwezig was toen de klacht werd neergelegd en zij deze klacht aldus niet heeft ontvangen en dat een volmacht is verleend aan haar schoonzus, waardoor zij klacht kon neerleggen bij de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij voert ook nog aan dat verwerende partij het risico om in Iran te worden vervolgd onterecht laat afhangen van het enkele feit dat er geen klacht tegen haar is ingediend.

Verder geeft verzoekende partij aan dat ook haar familie op de hoogte is van haar buitenhuwelijkse relatie, dat deze relatie nogmaals werd bevestigd in het kader van de gerechtelijke procedure door middel van verschillende documenten, zoals het bewijs van samenstelling van gezin, dat deze documenten en de informatie waaruit haar overspelige relatie blijkt, kan worden gebruikt in Iran als bewijs van deze overspelige relatie, dat verwerende partij deze relatie overigens niet betwist, dat ook haar partner gevaar loopt om te worden vermoord, daar hij geen moslim is en dat men een parallel dient te trekken met de situatie van de vrouw in Iran. Voorts geeft zij ook nog weer dat haar buitenechtelijke relatie dient te worden beschouwd als een uitdrukking van een dissidente overtuiging, of dat dit door de Iraanse autoriteiten in elk geval zo kan worden aanzien en dat haar gedrag niet onder de uitsluitingsclausule valt in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoekende partij geeft, om aannemelijk te maken dat zij in Iran de doodstraf riskeert omwille van het feit dat zij een overspelige relatie is aangegaan, een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het concept overspel, over de straffen die hierop staan en over de toepassing van deze straffen in de praktijk. Zij verwijst hierbij naar verschillende wetsartikelen en mensenrechtenrapporten, die terug te vinden zijn in de aan het verzoekschrift toegevoegde bijlagen. In essentie wenst verzoekende partij te onderstrepen dat de doodstraf door middel van steniging nog steeds wordt toegepast in Iran. Ook wenst verzoekende partij te benadrukken dat de Iraanse wet geen enkele waarborg biedt voor een rechtvaardig proces, dat haar rechten niet zullen worden gerespecteerd in Iran en dat het Iraanse strafrecht flagrante discriminaties inhoudt ten aanzien van vrouwen.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij aannemelijk tracht te maken dat het voor haar niet mogelijk was om (eerder) de echtscheiding aan te vragen in Iran via een volmacht, aangezien haar echtgenoot hiertoe zijn akkoord diende te geven en hij echter tot april 2012 is blijven weigeren om een echtscheidingsprocedure in te leiden, omdat hij dan de bruidsschat terug dient te betalen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nooit enige pogingen heeft ondernomen om de echtscheiding in Iran aan te vragen. Dit blijkt duidelijk uit haar verklaringen bij het gehoor van 13 augustus 2012:

*“Heeft u intss echtscheid aangevraagd via IR ambass met die B doc van aanvraag tot echtscheid? Neen
Waarom niet? Echtscheid is nog niet uitgesproken en ten tweede moet hij naar ambass komen voor de echtscheid, ik wacht op echtscheid hier en dan ga ik naar ambassade om dat daar te regelen, in die 2 jaar dat ik hier ben hebben we geen contact met elkaar gehad.” ... “Heeft u uw man ooit voorgesteld om via IR ambass scheid te regelen? Neen want hij zei dat hij niet akk zou gaan*

Hij wilde u niet waarom zei hij dat hij niet akk zou gaan? Weet ik niet.

Stel dat u alsnog naar IR was teruggekeerd en daar scheid zou hebben aangevraagd met de argumenten zoals u dat vertelt vandaag, dan kon u alsnog gescheiden zijn, zelfs bij afwezigheid van uw man, wat voor baat had man dan u te zeggen dat hij niet akk was met scheid, aangezien hij toch niet met u wilde leven? Aangezien hij me onder druk zette zei ik dat als ik terug zou gaan ik mijn bruidsschat zou opeisen, dat waren 700 munten, en dan duurt de echtscheid procedure lang (administratief dossier, stuk 4, p. 7, 10 en 11). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij niet eens een poging heeft ondernomen om vanuit België via een gevolmachtigde in Iran de echtscheiding te regelen. Wanneer haar wordt gevraagd waarom zij deze mogelijkheid niet heeft benut, of hier niet eens een poging toe heeft gedaan, antwoordt verzoekende partij dat zij eerst de echtscheiding in België wilde regelen, die hier nog niet uitgesproken is en dat haar man hier niet mee akkoord gaat, omdat hij, hoewel hij niet met haar wilde samenleven, de bruidsschat niet wenst terug te betalen. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij gegeven uitleg geen steek houdt. Immers, hieruit kan worden afgeleid dat verzoekende partij nog steeds geen poging onderneemt om haar echtscheiding in Iran te regelen, hoewel de echtscheidingsprocedure ondertussen wel lopende is in België – dit blijkt ook uit de stukken die zij zelf voorlegt – hetgeen impliceert dat haar echtgenoot zich ondertussen wel degelijk akkoord heeft verklaard met deze echtscheiding. Verzoekende partij geeft tevens aan dat haar man niet akkoord was met de echtscheiding omdat hij de bruidsschat niet wil teruggeven, die zij zou opeisen. De Raad leidt hieruit af dat verzoekende partij het akkoord van haar man om uit de echt te scheiden zelf heeft

bemoelijk. Indien verzoekende partij werkelijk vreest om in Iran ter dood te worden veroordeeld, kan van haar een meer coulante houding verwacht worden. Verder wenst de Raad er nog op te hameren dat uit de stukken die verzoekende partij zelf neerlegt, duidelijk blijkt dat haar echtgenoot wel van haar wil scheiden. Haar echtgenoot vordert in zijn besluiten zelfs de nietigverklaring van het huwelijk. De Raad wijst ook nog op de bemerking van verwerende partij dat uit haar huwelijksboekje, waarin de huwelijksvoorwaarden zijn opgesomd, blijkt dat zij een aanvraag tot ontbinding van het huwelijk in Iran kan aanvragen indien zij gedurende zes maanden niet heeft samengewoond met haar echtgenoot. Uit haar verklaringen blijkt dat zij sinds jaren gescheiden van hem leeft. Uit dit alles, concludeert de Raad dat verzoekende partij op geen enkele manier aantoont dat zij niet (eerder) van haar man zou kunnen scheiden.

Daar waar verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij hier niet de juiste vraag stelt, in die zin dat het niet de echtscheidingsvraag is die moet worden beoordeeld doch wel haar vrees om in Iran te worden gestenigd, gelet op haar overspelige relatie met een niet-moslim, wijst de Raad erop dat verzoekende partij haar voorgehouden problematiek omwille van haar overspelige relatie wel rechtstreeks gelinkt is aan het feit dat zij nog altijd getrouwd is met haar huidige echtgenoot. Het spreekt voor zich dat, indien verzoekende partij eerder uit de echt was gescheiden – waarbij de Raad opmerkt dat verzoekende partij niet aantoont dat dit niet mogelijk was – zij niet in deze voorgehouden problematische situatie terecht was gekomen. Betreft de vraag of verzoekende partij een gegronde vrees koestert om in haar land van herkomst, Iran, te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten omwille van haar overspelige relatie, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij desbetreffend flagrante tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat zij niet naar Iran durft terug te keren omdat haar schoonzus klacht tegen haar had ingediend bij de politie van Teheran, verwijzende naar haar samenwoning met haar huidige partner. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij echter dat zij veronderstelde dat haar schoonfamilie op de hoogte is van haar nieuwe partner, en dat zij hierover aldus geen zekerheid had. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen vergoeljkende elementen aan die deze opmerkelijke tegenstrijdigheid kunnen goedpraten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal tot vijf keer toe – direct of impliciet – ontkende dat er een officiële klacht tegen haar zou zijn ingediend. De Raad wenst hierbij te verwijzen naar het gehoorverslag:

“Uiteindelijk, is er een offic klacht tegen u ergens bij één of andere instantie in IR? Mijn fam heeft offic niets op papier of zo, was enkel wat schoonzus in begin gewoon mondel zei

En dat was toen enkel in het begin? Ja

En sinds 2011 heeft uw schoonfam ooit concrete zaken aangehaald van “we weten dat u met die pers samenwoont”? Neen dat niet, er is ook praktisch geen contact

Maar uw fam heeft geen offic klacht ontvangen tegen u waarin u door schoonfam of man van dit of dat wordt beschuld (mbt samenwonen met andere man als gehuwde)? neen

...

Ok maar hoe kunnen IR autorit weten van samenwonen met C., als u daar niets over zegt en zoals u stelt weten schoonfamleden niets? Idd, de IR autorit doen niets, want als er geen offic klacht is doen ze niets, maar ik ben eigenlijk bang voor mijn schoonfam.

Bang voor schoonfam in welke zin, stel u krijgt uw echtscheid? Gewoon bang dat ze dan gaan verwijzen naar tijd dat ik gehuwd was en de roddel dat ik met een zwarte man samenwoonde.

Nog andere vrees voor terugkeer? Neen, alleen voor die roddel van schoonzus” (administratief dossier, stuk 4, p. 11 en 12). Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat verzoekende partij haar vrees om te worden gestenigd in Iran volledig baseert op een roddel van haar schoonzus, die dan nog stamt uit de tijd voordat zij effectief haar voorgehouden buitenechtelijke relatie is aangegaan. Verwerende partij stelt dan ook terecht vast dat uit niets blijkt dat verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar Iran een risico loopt op een veroordeling voor overspel. Het alternerend zesmaandelijks verblijf van de moeder van verzoekende partij en het feit dat haar schoonzus een volmacht zou hebben gekregen voor het indienen van een klacht doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Betreft haar uitleg dat haar huidige voorgehouden relatie nogmaals werd bevestigd in het kader van de gerechtelijke procedure door middel van verschillende documenten, zoals het bewijs van samenstelling van gezin, en dat deze documenten kunnen worden gebruikt in Iran als bewijs van deze overspelige relatie, herhaalt de Raad vooreerst dat uit niets blijkt dat haar schoonfamilie of haar man op de hoogte zouden zijn van deze relatie. Verder verwijst de Raad naar de volgende passage uit het gehoorverslag: *“Hoe zou uw man weten dat u met C. samenwoont? Via zijn advoc.*

Hoe zou zijn advoc weten dat u met C. samenwoont? Omdat we op zelfde adres wonen

Ok u woont op dat bep adres, maar bent niet gehuwd met die man, hoe zou de advoc van echtgenoot weten dat u met die man samenwoont? Weet ik niet ik veronderstel dat.” (administratief dossier, stuk 4,

p. 11). Louter uit de door verzoekende partij voorgelegde stukken in het kader van haar echtscheidingsprocedure kan derhalve niet worden afgeleid dat zij een overspelige relatie heeft. Hierbij wenst de Raad wederom te benadrukken dat verzoekende partij evenmin kan aantonen dat zij niet (eerder) uit de echt kan scheiden.

Nopens de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende wetsartikelen en rapporten van internationale mensenrechtenorganisaties om aan te tonen dat zij in Iran werkelijk de doodstraf riskeert, duidt de Raad erop dat het verwijzen naar deze informatie – gelet op de vaststelling dat zij, omwille van de bovenstaande redenen, haar relaas niet aannemelijk kan maken – niet volstaat om aan te tonen dat zij in Iran werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Betreft de opmerking van verzoekende partij dat ook haar familie op de hoogte is van haar buitenhuwelijkse relatie, merkt de Raad op dat zij zelf tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij met deze relatie geen problemen hebben (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Deze bemerking is dan ook niet dienstig.

Tenslotte merkt de Raad nog op dat de overige argumenten in het verzoekschrift, met name dat ook haar partner gevaar loopt om te worden vermoord, daar hij geen moslim is, dat men een parallel dient te trekken met de situatie van de vrouw in Iran, dat haar buitenechtelijke relatie dient te worden beschouwd als een uitdrukking van een dissidente overtuiging, of dat dit door de Iraanse autoriteiten in elk geval zo kan worden aanzien en dat haar gedrag niet onder de uitsluitingsclausule valt in de zin van de Conventie van Genève, niet ter zake doen en/of in geen geval afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij motiveert dat het feit dat verzoekende partij niet naar Iran wenst terug te keren omdat zij bij haar nieuwe partner wil blijven een probleem betreft van persoonlijke aard, merkt verzoekende partij ten eerste op dat het niet aan verwerende partij behoort om haar dingen te verwijten die niet afhankelijk zijn van haar wil, met name de geloofsovertuiging van haar partner. Ten tweede past het niet te speculeren omtrent een eventuele mogelijkheid van wijziging van geloofsovertuiging in hoofde van haar partner om het gevaar waaraan zij onderhevig zou zijn te beoordelen, zo meent verzoekende partij. Ten derde onderstreept verzoekende partij dat, hoewel deze elementen inderdaad haar privéleven betreffen, deze overwegingen gevolgen hebben op een totaal ander vlak dan de privé sfeer aangezien een huwelijk tussen een Iraanse vrouw en een niet-moslimman niet wordt toegelaten. Het huwelijk is niet alleen afhankelijk van de wil van haar partner om zich te bekeren tot de Islam, er dient eveneens een bijzondere goedkeuring te worden verleend door de overheid, kaart verzoekende partij aan. Verzoekende partij merkt ten vierde op dat verwerende partij evenmin rekening heeft gehouden met artikel 1054 van het Iraanse Burgerlijk Wetboek waarin staat dat overspel met een gehuwde vrouw die de wachttijd niet heeft doorgemaakt een permanent beletsel vormt tot een huwelijk. Zij concludeert derhalve dat zij nooit met haar huidige partner zal kunnen trouwen in Iran, onafhankelijk van zijn bereidheid om zich te bekeren tot de Islam en dat aangaand probleem ontegensprekelijk past in het toepassingsgebied van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

2.2.7.2. De Raad wijst er vooreerst op dat zoals reeds hoger vastgesteld enig concreet bewijs van overspel niet wordt aangebracht. Daargelaten de opmerking dat bij bekering van haar beweerde huidige partner een huwelijk in Iran tot de mogelijkheden behoort, wijst de Raad erop dat verzoekende partij die voorhoudt in het huwelijk te willen treden met een Spaans onderdaan na haar echtscheiding samen met haar beweerde vriend een eigen inkleuring kunnen geven aan de wijze waarop en waar zij wensen te huwen. Verzoekende partij toont niet aan waarom de vereiste bekering van haar Spaanse vriend teneinde in Iran een officieel aanvaard huwelijk te kunnen sluiten in haren hoofde een vervolging zou uitmaken in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen of een reëel risico zou inhouden op ernstige schade zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Aangezien verzoekende partij niet kan aantonen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Iran een risico loopt om te worden veroordeeld wegens overspel, en zij verder enkel problemen inroept die niet ressorteren onder het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin vallen onder de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet, kan worden besloten dat haar noch de vluchtelingenstatus, met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet, kan

worden toegekend. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat de motivering van verwerende partij naar geen enkele opzoeking verwijst met betrekking tot haar vrees, dat de beslissing op geen enkele wijze toelaat vast te stellen dat “*het bestuur*” het dossier op geïndividualiseerde wijze door alle persoonlijke elementen in overweging te nemen betreffende haar situatie onderzocht heeft en zij aldus impliciet het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 augustus 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT